

II. Kan det anses fornødent, at der tilvejebringes yderligere Plads til Anbringelse af sindsfyge?

Naar der er Spørgsmaal om, hvor mange Pladser for sindsfyge et Land trænger til, ligger det nær at antage, at man da først og fremmest maa have oplyst, hvor mange sindsfyge der findes i Landet. Dette er nu imidlertid ingenlunde let at faa Rede paa, da Tællingerne, saaledes som de i Almindelighed udføres, foretages af Vægfolk, og disses Opfattelse af, hvad der skal regnes for Sindsfygdom, baade er meget varierende og ofte tillige meget afvigende fra Lægernes Opfattelse af Begrebet Sindsfygdom. Men selv om der kunde stiftes en i alle Henseender tilfredsstillende Opgørelse af, hvor mange sindsfyge der fandtes i Landet, saa vilde vi end ikke derved have faaet besvaret det praktiske Spørgsmaal om, hvor mange Anstaltspladser vi trænge til. Thi hverken ere de sindsfyge forpligtede til at lade sig indlægge i en Anstalt, eller ere de alle trængende til et Ophold i en saadan. Afgørelsen af, hvem der skal indlægges i en Anstalt, og hvem der kan blive hjemme, er, med visse regulerende Bestemmelser, overladt til Befolkningen selv, og dennes Ønsker i saa Henseende er derfor det væsentligt bestemmende over for Pladsspørgsmaalet. Disse Befolkningens Ønsker finde et direkte Udtryk i de Ansøgninger om Optagelse af sindsfyge, som indsendes til Anstalterne, og Kommissionen har derfor ment at kunne se helt bort fra Spørgsmaalet om de sindsfyges Antal som denne Sag uvedkommende, men derimod at maatte søge oplyst, hvor mange Ansøgninger om Optagelse, der indkomme til Anstalterne, og at maatte benytte de derved fremkomne Oplysninger som Udgangspunkt for Besvarelsen af Spørgsmaalet, om det kan anses fornødent, at der tilvejebringes yderligere Plads til Anbringelse af sindsfyge.

I dette Øjemed har Kommissionen i Efteraaret 1897 ved Hjælp af Stemaer indhentet Oplysninger fra Sindsfygeanstalterne om, hvor mange sindsfyge, der i Løbet af de senere Aar have søgt Optagelse i Anstalterne, hvor mange af disse der ere blevne optagne og hvor mange afviste, samt om, hvor mange af de optagne der vare helbredelige, og hvor mange uhelbredelige, og endeligt om Belægningens Størrelse. Man har ment at burde begrænse det Tidsrum, for hvilket disse Oplysninger tilvejebragtes, til Tiden efter Middelfartanstaltens Aabning, da Fremkomsten af dennes mange Pladser forandrede Forholdene saa meget, at Aarene forud for denne Begivenhed ikke mere have nogen aktuel Betydning. Oplysningerne omfattede altsaa de 8 Aar 1889—96 incl.

Kommissionen har endvidere ment, at Undersøgelsen angaaende Pladsforholdene paa Statsanstalterne maatte foretages dels for de 4 Anstalter som Helhed betragtet, dels for hver især af dem, og Besvarelsen af det til Kommissionen stillede Spørgsmaal falder derefter i to Afdelinger.

1. Hvor vidt kunne alle Statens 4 Sindsfygeanstalter tilsammen fyldestgøre de Krav, der stilles til dem?

Ved Indsamlingen af det til Besvarelse af dette Spørgsmaal nødvendige Materiale, mødte man den Vanskelighed, at det ofte hændte, at samme Patient optræder som Ansøger ved 2, 3 eller maaske alle 4 Anstalter efter hinanden, idet de Patienter, der paa Grund af Pladsmangel ikke kunne finde Optagelse i den nærmeste Anstalt, hvortil de ifølge Fællesregulativet af 3die November 1888 ere henviste, jo have Ret til at søge hen til de andre Statsanstalter. En simpel Sammentælling af Ansøgningerne ved de enkelte Anstalter vilde derfor give altfor høje Tal, idet flere Ansøgere jo derved vilde blive talte mere end een Gang med. For at undgaa dette, maatte Navnefortegnelserne over Ansøgerne ved de 4 Anstalter sammenholdes, og alle de Ansøgere, der fandtes paa mere end een Fortegnelse, henføres til den Anstalt, hvor de endeligt vare optagne eller afviste (i Reglen Middelfartanstalten), men derimod udskydes af Fortegnelserne fra de andre Anstalter. Paa denne Maade opnaaedes det altsaa, at ingen Ansøger kom til at optræde mere end een Gang